

Vergaderjaar 2013–2014

33 852 (R2023)

Wijziging van de Rijkswet op het Nederlandschap ter verlenging van de termijnen voor verlening van het Nederlandschap en enige andere wijzigingen

Nr. 3 HERDRUK¹

MEMORIE VAN TOELICHTING

Algemeen

Dit voorstel van Rijkswet strekt tot een aantal maatregelen. Allereerst wordt de algemene naturalisatietermijn verlengd van vijf naar zeven jaar. Ten tweede worden van enkele uitzonderingen op de algemene naturalisatietermijn geschrapt en wordt een termijn gesteld van drie jaar toelating en hoofdverblijf voor degenen die gehuwd zijn met een Nederlander. Ten derde wordt voorgesteld de openbare ordetoetsing ook toe te passen bij medenaturalisandi en optanten van twaalf tot zestien jaar.

Tot slot worden enkele technische en ondergeschikte wijzigingen opgenomen, die ten dele reeds in het ingetrokken voorstel van Rijkswet ter aanscherping van de eisen voor verkrijging en verlening van het Nederlandschap (Kamerstukken II, 33 201 R1977) waren opgenomen, en ten dele voortvloeien uit de inwerkingtreding van Boek 10 van het Burgerlijk Wetboek op 1 januari 2012 in Europees Nederland.

Verlenging termijnen van toelating en hoofdverblijf bij naturalisatie

Termijnen van toelating en hoofdverblijf voorafgaand aan de naturalisatie strekken tot waarborg dat het Nederlandschap kan worden verkregen wanneer redelijkerwijs kan worden aangenomen dat er voldoende tijd is geweest om in de Nederlandse samenleving of een samenleving van één van de andere landen van het Koninkrijk te integreren.

Uit het eindrapport Inburgering en participatie, De bijdrage van inburgering aan de participatie van migranten in de Nederlandse samenleving (Bijlage bij Kamerstukken II, 32 824, nr. 34) blijkt dat tijd op verschillende manieren een rol speelt bij participatie. Zo neemt de kans op betaald werk of het volgen van een opleiding toe naarmate er na de vestiging in de Nederlandse samenleving meer tijd verstrijkt (p. 34). Het onderzoek laat zien dat de aansluiting op de arbeidsmarkt en het onderwijs voor

¹ I.v.m. een correctie in de titel.

inburgeringsplichtige vreemdelingen enige tijd kost, ook na het behalen van het inburgeringsexamen. Niet alleen participeren vreemdelingen meer naarmate ze langer in Nederland verblijven, ook is te constateren dat vreemdelingen die na het inburgeren langer de tijd hebben gehad om een baan te vinden of een opleiding te zoeken, een hogere mate van participatie vertonen (p. 70). Naast de algemene factor tijd zijn echter ook andere factoren van invloed op de mate van participatie in de Nederlandse samenleving, waaronder de achtergrond van de vreemdeling en de motivatie van de vreemdeling zelf. Dit zijn individuele factoren, die niet geheel in een algemeen geldende naturalisatietermijn kunnen worden verdisconteerd.

Het onderzoek doet geen uitspraak over de naturalisatietermijn, maar de onderzoeksresultaten indiceren wel dat de inburgeringsplichtige vreemdelingen doorgaans na vervulling van hun inburgeringsplicht nog niet tot de meest volledige vorm van participatie in de samenleving zijn gekomen. Elke naturalisatietermijn, ook de huidige termijn van vijf jaar, heeft noodzakelijkerwijs een enigszins arbitrair karakter. Thans is het gevoelen dat een termijn van zeven jaar meer recht doet aan de gedachte dat een meer substantiële periode van verblijf en toelating vooraf dient te gaan aan de verlening van het Nederlanderschap. Hiermee blijft het voorstel binnen de grens van tien jaar hoofdverblijf, die gegeven is in artikel 6, derde lid van het Europees Verdrag inzake Nationaliteit (EVN).

Daarnaast wordt voorgesteld om een vereenvoudiging aan te brengen in de verschillende termijnen door enkele obsoleete en weinig gebruikte uitzonderingen te schrappen, waarvoor de rechtvaardiging voor de uitzondering gelet op het belang dat wordt gehecht aan een substantiële termijn van toelating en hoofdverblijf niet langer toereikend wordt geacht om de uitzondering te handhaven. Samenvattend wordt voorgesteld de volgende uitzonderingen in artikel 8 te laten vervallen:

1. De oud-Nederlanders die woonachtig zijn buiten het Koninkrijk, maar in een land waarvan ze de nationaliteit niet bezitten;
2. Degene die tijdens zijn meerderjarigheid in Nederland, Aruba, Curaçao of Sint Maarten is geadopteerd door ouders van wie in elk geval één het Nederlanderschap bezit; en
3. De meerderjarige vreemdeling die is erkend door een Nederlander, of is gewettigd door een Nederlander zonder erkenning.

Hieronder worden de achterliggende overwegingen voor het schrappen van de verschillende uitzonderingen uiteengezet.

Het gaat bij de groep van oud-Nederlanders die woonachtig zijn in een land buiten het Koninkrijk waarvan ze de nationaliteit niet bezitten om een ondergeschikte wijziging. Aan deze regeling bestaat geen behoefte meer, daar oud-Nederlanders doorgaans, wanneer zij gedurende een jaar binnen het Koninkrijk wonen, kunnen opteren voor het Nederlanderschap op grond van artikel 6, eerste lid onder f. Op grond van de vreemdelingenwetgeving kunnen oud-Nederlanders als vreemdeling in aanmerking komen voor wedertoelating. Bij inwerkingtreding van de Rijkswet op het Nederlanderschap in 1985 bestond enige behoefte aan deze bepaling ten behoeve van oud-Nederlanders die voor 1 januari 1985 door de werking van de wet op het Nederlanderschap en het ingezetenschap staatloos waren geworden en buiten het Koninkrijk verblijf houden. Aangenomen mag worden dat er, bijna 30 jaar na dato, zich geen personen meer voor naturalisatie tot Nederlander zullen melden op deze grond. Voor het overige wordt de belangstelling voor het Nederlanderschap doorgaans voorafgegaan door een feitelijke terugkeer naar Koninkrijk der Nederlanden, waardoor de periode van verblijf van één jaar alvorens te kunnen opteren geen probleem zal vormen.

Naar het burgerlijk recht van de landen van het Koninkrijk kan iemand niet gedurende zijn meerderjarigheid geadopteerd worden. De enige categorie waarvoor deze uitzondering werkt is voor degene die in de loop van de adoptieprocedure meerderjarig wordt. Het enkele feit dat een in Nederland of in een van de andere landen van het Koninkrijk gevoerde adoptieprocedure, die tijdens de minderjarigheid is gestart, eindigt op het moment dat de geadopteerde inmiddels (net) meerderjarig is geworden is onvoldoende zwaarwegend om een uitzondering op de algemene naturalisatietermijn te rechtvaardigen. De meerderjarige is reeds toegelaten en woonachtig in Nederland of een ander land van het Koninkrijk, en mogelijk is reeds een groot deel van de algemene naturalisatietermijn verstreken en heeft de nu voorgestelde verlenging betrekkelijk weinig gevolgen. Heeft betrokkene geen toelating in een van de landen van het Koninkrijk dan is de betrokkene vaak maar zeer beperkt te onderscheiden van andere vreemdelingen.

De meerderjarige vreemdeling die erkend is of door wettiging zonder erkenning kind van een Nederlander is geworden moet drie jaar in het Koninkrijk der Nederlanden verblijf en toelating hebben voordat hij kan verzoeken tot naturalisatie op grond van artikel 8, vijfde lid. Deze bepaling uit 2003 is min of meer achterhaald door de wijziging van de RWN in 2009 met betrekking tot de erkenning van minderjarige kinderen. De minderjarige die voor zijn zevende levensjaar wordt erkend, wordt weer van rechtswege Nederlander sinds 1 maart 2009. De minderjarige vreemdeling die na zijn zevende levensjaar wordt erkend verkrijgt na aantonen van het biologisch vaderschap van een Nederlandse vader eveneens van rechtswege het Nederlanderschap. Niet-biologische kinderen die worden erkend door een Nederlander kunnen na een periode van drie jaar verzorging en opvoeding opteren op grond van artikel 6, eerste lid onder c. Artikel 8, vijfde lid is daarmee slechts van belang voor diegenen die na hun vijftiende zijn erkend door een niet-biologische vader.

De familierechtelijke band, ontstaan na het vijftiende levensjaar en zonder biologische verwantschap, is eveneens onvoldoende zwaarwegend om een uitzondering op de algemene naturalisatietermijn te rechtvaardigen. Wanneer er reeds sprake is van langdurig verblijf en toelating binnen het Koninkrijk voorafgaand aan de erkenning, zal de verlenging van de termijn geen of weinig gevolgen hebben. In dat geval zal immers ook aan de verlengde termijn worden voldaan. Wanneer er geen sprake is van langdurig verblijf in het Koninkrijk, is de betrokkene vaak maar zeer beperkt te onderscheiden van andere vreemdelingen.

Bezien is ook of het wenselijk zou zijn de uitzondering te schrappen van het derde lid, degene die in totaal tien jaren toelating en hoofdverblijf heeft gehad en na twee jaar onafgebroken toelating en hoofdverblijf een verzoek tot verlening van het Nederlanderschap kan indienen. Er is echter gebleken dat met name in de Caribische landen van het Koninkrijk een dergelijke opeenvolging van korte verblijfstermijnen met enige regelmaat voorkomt, en er belang aan wordt gehecht om in deze gevallen de mogelijkheid open te laten om bij het voldoen aan de overige vereisten te naturaliseren.

Ten derde wordt voorgesteld voor vreemdelingen die ten minste drie jaar gehuwd zijn met een Nederlandse partner een termijn te stellen van drie jaar toelating en hoofdverblijf. Het is wenselijk om een termijn van toelating en hoofdverblijf te stellen met het oog op de borging van een reële band met de Nederlandse samenleving of een van de andere samenlevingen van het Koninkrijk. Voor een termijn van drie jaar is gekozen omdat artikel 6, vierde lid, onderdeel a van het EVN, verplicht tot het vergemakkelijken van de naturalisatie van echtgenoten van Neder-

landers. Aan dit vergemakkelijken kan vorm worden gegeven door een kortere termijn te stellen dan de algemene termijn van zeven jaar toelating en hoofdverblijf. De termijn van drie jaar toelating en hoofdverblijf sluit aan bij de bestaande termijn van drie jaar toelating en hoofdverblijf voor degene die binnen het Koninkrijk ongehuwd met een ongehuwde Nederlander in een duurzame relatie anders dan het huwelijk samenleeft. De nuance in het stelsel, waarbij waarde wordt gehecht aan het hebben van een Nederlandse partner in het bepalen van de band met het Koninkrijk wordt hiermee bewaard.

Openbare ordetoetsing bij twaalf- tot zestienjarigen

Deze maatregel was reeds onderdeel van het ingetrokken voorstel van Rijkswet ter aanscherping van de voorwaarden voor verkrijging en verlening van het Nederlanderschap (Kamerstukken II, 33 201 (R1977)). Naturalisatie en bevestiging van optie worden geweigerd als op grond van het gedrag van de vreemdeling ernstige vermoedens bestaan dat hij een gevaar oplevert voor de openbare orde, de goede zeden of de veiligheid van het Koninkrijk. Dit geldt voor meerderjarigen en voor minderjarigen vanaf zestien jaar. In de praktijk blijkt echter dat ook minderjarige vreemdelingen van twaalf tot en met vijftien jaar soms ernstige misdrijven plegen. Het gaat hier bijvoorbeeld om misdrijven als ernstige mishandeling en diefstal met geweld. Deze vreemdelingen kunnen onder de huidige Rijkswet zonder problemen naturaliseren, omdat er geen openbare ordetoetsing plaatsvindt.

Dit wordt onwenselijk geacht. Hierom wordt voorgesteld de openbare ordetoetsing toe te passen vanaf twaalf jaar. Na ommekomst van de rehabilitatietermijn van vier jaar kunnen zij, indien ze inmiddels meerderjarig zijn, zelfstandig een naturalisatieverzoek indienen, of een nieuwe optieverklaring afleggen. Dit geldt uiteraard niet indien de betreffende personen in de tussenliggende periode opnieuw openbare ordefeiten plegen.

Administratieve lasten en uitvoeringslasten

Het voorstel heeft geen gevolgen voor de uitvoeringslasten van de overheid behoudens zeer beperkte uitvoeringslasten ten gevolge van de openbare orde toetsing bij naturalisandi en optanten van 12 tot 16 jaar, en geen gevolgen voor de administratieve lasten van burgers.

Consultatie

In het kader van het voorbereiden van deze Rijkswet is de ACVZ geconsulteerd. Voorts zijn de NvvB en de VNG geconsulteerd. De NvvB heeft enkele redactionele opmerkingen gemaakt bij het voorstel, en geen officiële consultatiebrief toegezonden. De VNG en de ACVZ maken opmerkingen over verschillende onderdelen van het wetsvoorstel.

De ACVZ mist op het punt van verlenging van de termijnen een goede onderbouwing van de noodzaak van de maatregel. Onvoldoende wordt onderbouwd waarom de huidige termijn van vijf jaar niet voldoet. Voorts stelt ze dat het logisch zou zijn om de termijn van vijf jaar te behouden, met het oog op het feit dat de Richtlijn langdurig ingezetenen een zelfde termijn van vijf jaar kennen.

De termijn van zeven jaar is, zoals reeds aangegeven, tot op zekere hoogte arbitrair. Dit geldt ook voor de termijn van vijf jaar, die lange tijd heeft gegolden. De verlenging van de termijn acht ik noodzakelijk teneinde nog beter te borgen dat iemand daadwerkelijke binding heeft met de samen-

leving van de landen van het Koninkrijk. Er is geen systematische noodzaak tot het stellen van dezelfde termijn voor naturalisatie als in de Richtlijn langdurig ingezetenen. Dit blijkt reeds uit het feit dat er verschillende landen in Europa zijn die, hoewel allen gebonden aan deze Richtlijn, uiteenlopende naturalisatietermijnen kennen.

De ACVZ acht het stellen van een termijn van drie jaar toelating en hoofdverblijf voor vreemdelingen die gehuwd zijn met een Nederlander gerechtvaardigd, gelet op het doel van integratie en het feit dat er een verschil is in rechtspositie tussen duurzaam ongehuwd samenwonenden en gehuwden. Wel merkt zij op dat daarnaast meer concreet gemotiveerd dient te worden waarom het thans nodig is meer beperkingen op te leggen dan voorheen aan Nederlanders die met hun gezin in eigen land willen wonen.

Op dit punt lijkt er sprake van een misverstand. Voor diegenen die met hun gezin in Nederland wonen, betekent de maatregel doorgaans geen verzwaring. Zij verblijven immers reeds in Nederland. Voor hen geldt dat zij eerst dienden te voldoen aan de termijn van drie jaar huwelijk, en onder het voorstel dienen te voldoen aan drie jaar toelating en hoofdverblijf. Voor diegenen die in Nederland wonen, maakt dit feitelijk geen verschil, en in dat opzicht is er geen sprake van een verslechtering van hun rechtspositie.

De ACVZ acht de noodzaak van de uitbreiding van de openbare ordetoets bij medenaturalisandi en optanten van 12 tot 16 jaar deze maatregel onvoldoende onderbouwd. Indien het kabinet dit onderdeel handhaaft, stelt ze voor in de wet op te nemen welke misdrijven kunnen leiden tot weigering van de nationaliteit, en hierbij ruimte te laten voor een belangenafweging.

De openbare orde-toetsing vanaf 12 jaar sluit aan bij de leeftijden die gelden voor strafrechtelijke aansprakelijkheid en de leeftijdsgrens in het vreemdelingenrecht. Het is niet onredelijk om deze leeftijdsgrens ook te stellen bij naturalisatie. Het openbare ordebeleid voor naturalisatie is verder uitgewerkt voor de verschillende landen in de Handleidingen voor de toepassing van de Rijkswet op het Nederlanderschap. Ik zie geen noodzaak om dit gedetailleerde beleid in de Rijkswet op te nemen. Ook zie ik geen noodzaak tot het wettelijk opnemen van een marge voor belangenafweging, omdat er in het kader van de toepassing van het beleid altijd een belangenafweging plaatsvindt, en afgeweken kan worden van het beleid indien een belangenafweging hiertoe noopt.

Ook de VNG is van mening dat de drempel om te naturaliseren op dit moment al voldoende hoog is door de huidige termijn van vijf jaar en daarnaast door een aantal maatregelen die de laatste jaren genomen zijn, zoals onder andere de inburgeringstoets en de hoogte van de leges. Voorts merkt de VNG op dat er geen uitzondering is opgenomen voor vluchtelingen, terwijl het Vluchtelingenverdrag verplicht tot het faciliteren van de nationaliteitsverkrijging voor vluchtelingen.

Het eerste punt is reeds in reactie op de ACVZ geadresseerd. Ten aanzien van het tweede punt merk ik op dat vluchtelingen worden gefaciliteerd in de verkrijging van het Nederlanderschap doordat zij tegen een gereduceerd tarief het Nederlanderschap kunnen verkrijgen.

Artikelsgewijze toelichting

Onderdelen A en B

Deze wijzigingen vloeien voort uit de inwerkingtreding van Boek 10 van het Burgerlijk Wetboek van Nederland op 1 januari 2012. Opgemerkt dient te worden dat vermelde artikelen 61 en 62 van Boek 10 van het Burgerlijk Wetboek van Nederland niet van toepassing zijn in Aruba, Curaçao en Sint Maarten die overigens het geregistreerd partnerschap in het geheel niet kennen in hun Burgerlijk Wetboek.

Onderdeel C

In het eerste, tweede en vierde onderdeel van dit artikel wordt de leeftijd van de minderjarige op wie de zogenaamde openbare-ordetoets van toepassing is verlaagd van zestien naar twaalf jaar. Het uitgangspunt bij verkrijging van het Nederlanderschap door optie is dat voor iedereen ouder dan twaalf jaar zal worden getoetst aan de openbare orde.

De verlenging van de termijn van dertien weken naar zesentwintig weken in het derde lid is noodzakelijk gebleken door de invoering van de naturalisatieceremonie en de afstandprocedure. Niet in elke gemeente en in ieder van de Caribische landen en gebiedsdelen zijn voldoende optiebevestigingen om op zinvolle wijze met grote regelmaat een naturalisatieceremonie te houden. Met deze verlenging van de termijn wordt aan deze gemeenten en landen tegemoet gekomen.

Onderdeel D

De aanpassing van het zesde lid betreft de verbetering van een wetstechnische onvolkomenheid bij een eerdere wijziging van de Rijkswet op het Nederlanderschap.

Onderdeel E

In de uitvoeringspraktijk blijkt geen behoefte meer te zijn aan het advies van de Ministers van Justitie van Aruba, Curaçao en Sint Maarten in de naturalisatieprocedure. Op grond van artikel 48, vijfde lid van het Besluit verkrijging en verlies Nederlanderschap wordt het advies reeds gegeven door de autoriteit die het verzoek en de bijbehorende bescheiden in ontvangst neemt. Dat is in genoemde landen de Gouverneur.

Onderdeel F

In het eerste lid wordt de hoofdtermijn voor naturalisatie gesteld op zeven jaren. In het tweede lid wordt de termijn van toelating en hoofdverblijf gesteld op drie jaren. Daarnaast vervallen enkele uitzonderingen op de termijn van zeven jaar toelating en hoofdverblijf. Voor een nadere toelichting verwijs ik naar het algemeen deel van deze memorie.

Onderdeel G

In het eerste lid vervalt onderdeel c. Dit onderdeel, dat bepaalde dat naturalisatie in het buitenland niet mogelijk is indien een persoon de nationaliteit bezit van het land waarin hij woonachtig is, is overbodig geworden nu naturalisatie in het buitenland niet meer kan voorkomen.

Aan het vijfde lid wordt een zin toegevoegd die de Minister de bevoegdheid geeft op bezwaren tegen naturalisatie afwijzend te beslissen. Het voordeel hiervan is dat er bij afwijzende beslissingen geen nieuw

koninklijk besluit hoeft te worden genomen, maar dat de Minister dit kan doen, hetgeen efficiënter is. Bij honorering van het bezwaar zal er wel een nieuw koninklijk besluit moeten worden vastgesteld.

Onderdeel H

Deze verwijzing vloeit voort uit het vervallen van artikel 9, eerste lid onderdeel c.

Onderdeel I

In dit artikel wordt de leeftijd van de minderjarige op wie de zogenaamde openbare-ordetoets van toepassing is verlaagd van zestien naar twaalf jaar bij de medenaturalisatie en na-naturalisatie. Het zesde lid kan vervallen omdat er geen naturalisatie meer in het buitenland plaats kan vinden.

Onderdeel J

De eerste en derde wijziging vloeien voort uit de vernummering van artikel 11, achtste lid.

De wijziging van het eerste lid, onderdeel d betreft een technische wijziging. Artikel 16 regelt het verlies van nationaliteit door minderjarigen. In artikel 16, eerste lid onder d wordt bepaald dat het verlies van het Nederlanderschap door de ouder(s) van de minderjarige ingevolge artikel 15, eerste lid, onder b, c of d een grond voor verlies van het Nederlanderschap door minderjarigen is. In de meest recente rijkswetwijziging (Stb. 2010, nr. 242) is aan artikel 15, eerste lid de volgende verliesgrond toegevoegd:

f. door intrekking door Onze Minister van het besluit waarbij de verkrijging van het Nederlanderschap is bevestigd, welke kan plaatsvinden, indien de vreemdeling als bedoeld in artikel 6, eerste lid, onder e, heeft nagelaten na de verkrijging van het Nederlanderschap het mogelijke te doen om zijn oorspronkelijke nationaliteit te verliezen.

Deze verliesgrond is per abuis niet opgenomen in artikel 16, ten aanzien van het verlies van het Nederlanderschap door minderjarigen. Als het Nederlanderschap van de minderjarige afgeleid is van de optie op het Nederlanderschap van de ouder, en de ouder verliest het Nederlanderschap omdat hij heeft nagelaten na de verkrijging van het Nederlanderschap het mogelijke te doen om zijn oorspronkelijke nationaliteit te verliezen, dan ligt het voor de hand dat ook de kinderen het Nederlanderschap dientengevolge verliezen. Hierom worden de verliesgronden van artikel 16, eerste lid onder d te worden aangevuld met het verlies van de nationaliteit van de ouder van de minderjarige op grond van artikel 15, eerste lid onder f.

Onderdeel K

Het eerste lid betreft een technische aanpassing van de registratie van verlies van het Nederlanderschap. Per abuis is verzuimd bij de invoering van de verliesgronden van artikel 14, tweede lid en artikel 15, eerste lid onder f, deze verliesgronden ook in de registratie mee te nemen. Met deze wijziging wordt dit verzuim hersteld.

Door wijziging van het tweede lid wordt de taak om openbare registers bij te houden in plaats van aan de Ministers van Justitie van Aruba, Curaçao en Sint Maarten aan de Gouverneurs van die landen toebedeeld. Dit is overigens geen gezamenlijk register, in ieder van die landen zal de Gouverneur een register bijhouden voor het eigen land. Het neerleggen

van deze taak bij de Gouverneur ligt meer voor de hand aangezien de inname van de verzoeken ook bij deze autoriteit is belegd.

Onderdeel L

Artikel 26 kan komen te vervallen. Dit artikel heeft tot doel oud-Nederlanders die op grond van oude nationaliteitswetgeving de Nederlandse nationaliteit hebben verloren en die behoren tot een van de doelgroepen van het Tweede Protocol, gedurende een overgangstermijn van tien jaar na inwerkingtreding van de RVN op 1 april 2003 in de gelegenheid te stellen de Nederlandse nationaliteit op eenvoudiger wijze te herkrijgen. Op deze bepaling kon tot 31 maart 2013 een beroep worden gedaan en deze is na deze datum zinledig geworden.

Onderdeel M

Deze wijziging vloeit voort uit de vernummering van artikel 11, achtste lid.

Onderdeel N

Artikel 29 regelt dat bij de overgang naar de nieuwe staatkundige verhoudingen in het Koninkrijk de termijnen van toelating en hoofdverblijf die binnen de voormalige Nederlandse Antillen zijn doorgebracht worden meegeteld bij de termijnen in de nieuwe landen Curaçao en Sint Maarten en de openbare lichamen Bonaire, Sint Eustatius en Saba. Dit voorkomt dat de vreemdeling die bijvoorbeeld een deel van de termijn van vijf jaar toelating en hoofdverblijf heeft doorgebracht in de voormalige Nederlandse Antillen, vanaf 10 oktober 2010 weer opnieuw aan de volledige termijn van vijf jaar toelating en hoofdverblijf dient te voldoen. Per abuis is echter bij de wijziging van de Rijkswet in het kader van de nieuwe staatkundige verhoudingen in het overgangsrecht de formulering «tijdvakken van hoofdverblijf» opgenomen, in plaats van «tijdvakken van toelating en hoofdverblijf». Er is daarbij niet beoogd om de tijdvakken van toelating niet mee te nemen in deze overgangsregeling. Met deze wijziging wordt dit verzuim hersteld.

Artikel II

In het overgangsrecht wordt bepaald dat het oude recht van toepassing zal zijn op optieverzoeken en verzoeken tot verlening van de naturalisatie die voor inwerkingtreding van de wet zijn ingediend.

Artikel III

Dit artikel voorziet in de inwerkingtreding van het wetsvoorstel. Er wordt gestreefd naar inwerkingtreding op 1 januari 2015.

De Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,
F. Teeven